

serefas @ on the road.gr

Δύο έργα από τον πολυγραφότατο θεσσαλονικιό συγγραφέα στις σκηνές της πόλης

ΤΟΥ ΣΑΒΒΑ ΠΑΤΣΑΛΙΔΗ

Δύο έργα του ίδιου συγγραφέα, και μάλιστα από τα δύο μεγάλα θέατρα της πόλης, δεν είναι κάτι που περνά απαρατήρητο. Περί Σάκη Σερέφα ο λόγος, του συγγραφέα που βρίσκεται διαρκώς on the road, κατά πώς λέει και ο τίτλος του γνωστού μυθιστορήματος του Κέρουακ. Κυριολεκτικά και μεταφορικά. Ο ποιητής και πεζογράφος που έσκασε μίπη στο «Αμόρε» πριν από τέσσερα χρόνια και έκτοτε κάνει «Μαμ» τις σκηνές (και τα βραβεία) της χώρας. Ο Σερέφας γράφει κόντρα στους κινδύνους και τις παγίδες που κρύβει η δραματική γραφή. Η ματιά του είναι η ματιά ενός κάμεραμαν: απομονώνει εικόνες και κάτω από αυτές τοποθετεί τις γελαστικές και ευστοχες υπογραμμίσεις του. Υπό αυτήν την έννοια, δεν προσφέρει έτοιμο υλικό για τη σκηνή, κάποιο δουλεμένο παραμύθι με αρχή, μέση και τέλος. Αρκείται στην καλή μαγιά. Κάποιος πρέπει να αναλάβει να ζυμώσει. Και εκεί παίζεται το παιχνίδι.

Στην Πειραματική Σκηνή, η Ερση Βασιλικιώτη παιδεύτηκε αρκετά μέχρι να βρει τις δραματουργικές λύσεις στις ιστορίες του τόμου «Θα σε πάρει ο δρόμος». Τελικά, η προσφυγή της στην τεχνολογία τη δικαιώσε, γιατί της έδωσε το συνδετικό μανδύα ώστε να απλώσει χωροχρονικά τα αυτόνομα επεισόδια της πρώτης γραφής, χωρίς να τα στραπατσάρει. Μέσα από αυτή βρήκε το αόρατο μάτι που αναζήτησε για να παρακολουθεί από κοντά τους περιπλανώμενους όγκους, να τους ακινοποιεί λιγάκι, έτσι ώστε να έχουμε κι εμείς το χρόνο να τους ριζούμε μια τελευταία ματιά (εν είδει close up), πριν τους αφήσει να καθούν και πάλι μέσα στο πλήθος.

Η παρουσία, βέβαια, της τεχνολογίας ελλοχεύει και κινδύνους, γιατί εύκολα οδηγεί στον παροπλισμό του ανθρώπινου παράγοντα που υποτίθεται υπηρετεί. Ακόμη και σ' αυτήν την ευτυχά συνεύρεση, ήταν στιγμές που η

«Αποστολή στον πλανήτη Γη»

«Θα σε πάρει ο δρόμος»

Βασιλικιώτη έδειχνε πως πιο πολύ αγωνιούσε πώς να δέσει τις ιστορίες (με την τεχνολογία) παρά πώς να τις διδάξει. Πάντως, αν εξαιρέσει κανείς την πολύ προβληματική απόδοση του πρώτου επεισοδίου (από τον Κ. Δανιηλίδη), όλες οι ερμηνείες κινήθηκαν με σχετική άνεση μέσα και πίσω από το εξυπνιστικό σκηνικό της Μ. Καραδελόγλου. Μπανάβγαιναν στο οπτικό μας πεδίο σαν μια εντύπωση, μια αίσθηση, μια σπάκα on the road. Σημαντικό μερίδιο από αυτήν την πινακοθήκη δικαιούται η Α. Δημητρίου, που έκανε εξαιρετική δουλειά με το βίντεο.

Στην άλλη άκρη της πόλης, στη μικρή σκηνή της Μονής Λαζαριστών, ένας «άλλος» Σερέφας βρίσκεται on the road με την «Αποστολή στον πλανήτη γη», σε σκηνοθεσία Ανέστη Αζά. Είναι η πρώτη προσπάθεια του συγγραφέα να καταθέσει μια ιστορία με όρους καθαρά θεατρικούς, και αυτό ίσως εξηγεί κάποιες από τις δραματουργικές αδυναμίες της τελικής σύνθεσης. Ο Σερέφας κάνει εδώ ό,τι και στα άλλα πονήματά του: σπίνει καραούλι και καταγράφει εντυπώσεις, τις οποίες κατόπιν χρεώνει σε κάποιον από τους ήρωές του. Μόνο που εδώ αυτή η «χρέωση» δεν πείθει ότι συ-

νιστά μια αβίαστη όσο και αναπόφευκτη οργανική έκκριση. Μολονότι γράφτηκε απευθείας για το σανίδι, απουσιάζει η θεατρική θερμοκρασία και τα εκωτερικά κοπάσματα. Όσο για τη σκηνοθεσία του Αζά, δεν έδειξε καμιά διάθεση να προχωρήσει σε μια παραγωγική συνδημιουργία. Περιορίστηκε στην προβολή των κωμικών στοιχείων του έργου και προς τα κει έσπρωξε και τους δύο πρωταγωνιστές/εξωγήινους, Στέργιο Τσαφέρη και Νεφέλη Ανθοπούλου. Εάν τους αφαιρούσε αυτό το εύκολο διαβατήριο, ίσως απελευθέρωνε κάποια ψήγματα απρόβλεπτων διαθέσεων που θα ήταν σε θέση να δημιουργήσουν τα αναγκαία ρήγματα για να αποκτήσει η ιστορία κλιμακώσεις απροσδόκτες και κούρβες καλοδεχόμενες. Στην ουσία τα όλα σε μια προβλέψιμη ευθεία, δεν μπόρεσε να αναδείξει πολλά πράγματα. Από το σύνολο της διανομής, ξεχώρισα κάπως τον Χρήστο Στυλιανού, που πρότεινε χωρίς περιττές υπογραμμίσεις το αγέραςτο καμάκι (με το φαγκρί), και τη Βάσια Μπακάκου, αισθητή προσθήκη στη διακόσμηση της, κατά Σερέφα, επίγειας τρέλας. Τα σκηνικά της Ελένης Στρούλια ευσύνοπτα αλλά χωρίς φαντασία.